

Rudi
Miškot

MOČVIRNI
TULIPAN

Med biljem tihotnega barja —
zamolkli granatni cvet.
Pripet na pomladno zemljó,
pozabljen pozvanja v svet.

Rosen se sklanja
v mehkobna močvirna tla.
Gleda razsuto setev
sonca ginočega.

Zrna svetlobe prešteva . . .
vsak čas bo sonce zašlo.
Ko zadnje še zrno prišteje,
poljane ugasnejo.

Z izplule — rastoče lune,
prozorni slapovi padajo.
Bele otožnosti kaplje
na cvetu otrpnejo.

Ogrnjen v oklep,
močvirec se skloni v sen . . .
Ob svitu — težak se zbudi.
Do jutra otrpel in nem.

ROMAR Tvoj romar
 odšel je v tišino
 materinih besed iskat.

Drevesa v zelenih ornatih.
Ptice s sonci veselja v očeh.
A v zemlji — črn molk.

Nagrobni kamni
s težkimi pokrovi meljejo ...

Z oaze milostne noči,
pozabe prah popotnim
zvezde steljejo ...

— Vrne se s svojo besedo!
Prikaži za hip mi — nekdanji obraz!
Oči pa naj dolgo lebdijo —
luč tvoja — v polnočni čas.

VIGILIJA (pesniku — B. Flandru)

Sonce zlatí se
in vse bolj zardeva.
V grmu žgoli črnoglavka,
svod se v ovčice odeva ...

In beli labodji oblak
se dalje v neznano odmika.
Maja vonjavo prednočje
se zêmlje prstí dotika.

Obla — vse večja
postaja karminasto rdeča.
Iz trave med jablane cvetne
vzletajo bitja, pravkar še speča ...

O, da še vidiš
to sonce, žarno toneče!
Sklonjeno k zemlji,
v potoke, gozdove šumeče!

— Za robom vrhov hribovitih,
zardeli popotnik se ustavi;
preden mu krajec potone
kot mak v zeleni dobrávi.

Izgine ognjeno telo.
Že zarja zahod obliva . . .
Nad Stražnim vrhom zgoreva
temnečih borovcev griva!

Janez
Povše

Monolog v tretji osebi III.

Kako da se je mogel spraviti na vlak in sedemurno vožnjo po neskončnih ponavljajočih se tirih v času, ko vsi normalni ljudje v normalnih okoliščinah — če le ne gre za izjemne finančne stiske — potujejo z letalom. Bistvo stvari sploh ni v takšnem retoričnem vprašanju, ki si ga zastavlja sam sebi, je pomislil, bistvo zapletenega in hkrati preprostega odgovora je v resnici, da se je odločil za vlak, za neskončnost nje-

gove smeri in bolečo melanholijo, ki jo je moral sprejeti že vnaprej, da se je torej odločil zavestno, s posebnim namenom, da potuje tako in nikakor ne drugače ter da se zaradi tisoč razlogov potopi v prepadna razmišljanja, ob topotanju gluhih koles in brzečih pokrajinah od desne proti levi, še toliko ostrejša, jasnovidnejša in vsezajemajoča.

Bilo mu je dobrih pet let, ko je prvič prehodil isto pot z očetom, njegov spomin se je oprijel neznansko obilne zime, ki je tisto sicer docela pozabljeno obdobje od decembra do februarja ali še čez naravnost maščevalno in pravično razločno prekrila baročne bele pokrajine, izostrila svoj pogled v skrajno mrzle in neprijazne namene, jih preobrazila v trde in zoglenele silhuete, sredi katerih ni bilo več prostora za enakomeren dih življenja. Tista zima je bila resnično podobna zlobni starki, ki pa ima mladostne moči za vse izraze hudobije, slabih namenov in strahu, s pomočjo katerega se vceplja v roke in lica ljudi, še raje pa prenikne nekam globoko,